

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ ל"ב - חֲלָק ו'

קוֹנְטֵרְס 936

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א ל"פ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום השבת במשך שעה, שנה ללמוד שבועים וחמש שנה בימות החל". ופסק הגאון הקדוש הכף החיים (קנה סקי"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר, ושוגה בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא, כדכתיב: "ודגלו עלי אהבה", ופרשו חכמינו זכרונם לברכה, "ודלוגו" עלי אהבה, עד כאן לשונו.

וכבר דבר בקדשו, מהר"ש בוזגלו זכותו יגן עלינו, מאור עינינו, בעל "הכסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש שעה אחת עולה לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנה סקי"ב), וזה לשון ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חייב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה, מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

ומרנא הריח הטוב, בספרו "בן איש חי" (פרשת שמות שנה שניה) כתב, וזה לשונו: פתבו המקבלים זכרונם לברכה, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלף פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול, עד כאן לשון קדשו. ובאורו על פי מאמר חכמינו זכרונם לברכה, דיומו של הקדוש ברוך הוא אלף שנים, שנאמר כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול וגו' – ושבת קודש היא מעין עולם הבא – זאת אומרת, כיומו של הקדוש ברוך הוא. אם כן בשבת קודש הכל בערך של יומו של השם יתברך ויתעלה, אשר

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

על כן, כל פעולה קדושה בשבת קודש, עולה אלה ידות, לערך ימי החול.
(מצא חן במדבר).

העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והריח הטוב, זכותם יגן עלינו, דהלומד
שעה זהר הקדוש בשבת קודש, פלומד אלה שנה פשט ביום חול.
ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה
לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על
כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר דלמוד (וכל מצוה)
הנעשה בשמחה ערכו כפול אלה, נמצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש
ובשמחה תורת הרשב"י "הזהר הקדוש" עולה שעה אחת לערך של מליון
שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי
ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרוח, אל תשוב לך
בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוח (עין שם), על
כן כאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל למוד זהר הקדוש שעה
בשבת שנה מאה מליון שנה תורה!!! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה!!! צא
וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך
הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא פח ה'".

הנני רוצה להודות לה' יתברך, שהפעם זפני לומר דרשה לאנשים צדיקים
כאלו, שזכו לשמוע תורה מפי הקדוש ברוך הוא, ורגליהם עמדו
על הר סיני, אשר לא כל אחד זוכה לזה, כפי שנראה תכף את דברי
הזהר הקדוש.

רבותי! כדברי כן הוא!!! מי שבא לכאן, הוא רוצה לשמוע דבר ה', ואוהב
ללמוד זהר הקדוש, ועליו קורא הזהר הקדוש: "אינון דהו קיימי
בטורא דסיני".

וזה לשון הזהר בפרשת בהעלתך (דף קנ"ב): חכימין עבדי דמלפא עלאה,
[החכמים שהם עבדים של מלך העליון], אינון דקיימו בטורא דסיני,
[אותם שעמדו על הר סיני], לא מסתפלי אלא בנשמתא, דאיהי עקרא דכלא
אורייתא ממש וכו', [אינם מסתפלים אלא בנשמת התורה שהיא עקר כל

שנושא הכל, ובו כנפי יונה נחפה
בכסף. היא מכסה עליו בכנפיה
ומגנה עליו מפל המקטרגים של
העולם.

ובשבי"ו נאמר (תהלים נח) לא יתן
לעולם מוט לצדיק. לא יאנה
לצדיק כל און. לא ראיתי צדיק
נעזב וזרעו מבקש לחם. ובו
נראית הקשת של גאלה בגונים
מאירים, ומיד (בראשית ט) וראיתיה
לזכר ברית עולם. ולא תצא
כצאת העבדים מצד הקשת
שהוא עבד. ועוד זרקא. הנה
אליהו יורד וכמה מחנות עמו של
מלאכים ונשמות.

פתח ואמר, המנורה הקדושה,
הנה כמה מחנות של מלאכי
חבלה שיורדים על הצאן. אמר
לרועה שזרק אבן מהמקלע
הקדוש עליהם. נרמו בכתר עליון
כמו זה: יו"ד ה"י וא"ו ה"י,
שעולה אהיה שלש פעמים, והוא
אש"ר רא"ש שאהיה אהיה
הכלל של מ"ב, והוא כולל עשר
אמירות כמו זה: אל"ף ה"א יו"ד
ה"א. וכמה הן ספירות פנימיות,
וכמה ספירות אחריות, והן זו
על גב זו. זהו שפתוב פי גבה
מעל גבה שמר וגבהים עליהם.
ובשבי"ח נאמר וכמה פנים
לפנים הנוראים, וכמה אחריים
לאחרים שלא נראים. ואותם
הפנימיים הם: יו"ד ה"י וא"ו
ה"י. יו"ד ה"י וי"ו ה"י. יו"ד ה"א
וא"ו ה"א. אחרים הם: י"ו ה"ה
יה"ו יהו"ה א"ה אה"י אהיה.
א' א"ד אד"נ אדנ"י. כשאותם
פנימיים מלמעלה כמו הטעמים
על האותיות, הם זכרים.
וכשהפנימיים הם למטה בשביל
הנקודות תחת האותיות, הם
נקבות. וכלם נודעים בסוד זה.

עמוד סביל פלא. ובה (תהלים סח יד) כנפי יונה
נחפה בכסף. איהי מכסיאת עלה בגדפהא,
ואגינת עלה מפל מקטרגין דעלמא.

ובניניה אתמר (תהלים נח כג) לא יתן לעולם מוט
לצדיק. (משלי יב כא) לא יאנה לצדיק כל
און. (תהלים לו כה) לא ראיתי צדיק נעזב וזרעו
מבקש לחם. ובה אתחזי קשת דפרקנא בגונוי
נהירין. ומיד (בראשית ט ז) וראיתיה לזכר ברית
עולם. (שמות כא ז) ולא תצא כצאת העבדים
מסטרך דקשת דאיהו עבד. ועוד זרקא. הא
אליהו נחית וכמה משרין עמה דמלאכין
ונשמתין.

פתח ואמר בוצינא קדישא הא כמה משרין
דמלאכי חבלה קא מחתינ על עאנא.
אימא לרעיא דזריק אבנא מקירטא קדישא
לגביהו. (דסר באו) אתרמיז בכתר עלאה פגונא
דא יו"ד ה"י וא"ו ה"י דסליק אהיה תלת
זמנין. ואיהו אש"ר רא"ש דאהיה אהיה
פללא דמ"ב. ואיהו כליל עשר אמירן. פגונא
דא אל"ף ה"א יו"ד ה"א. וכמה אנון ספירן
פנימאין וכמה ספירן אחריים, ואנון דא על
גב דא. הדא הוא דכתיב (קהלת ז ט) כי גבה מעל
גבה שמר וגבהים עליהם.

ובניניהו אתמר וכמה פנים לפנים הנוראים,
וכמה אחריים לאחרים דלאו
הנראים, ואנון פנימיים אלין יו"ד ה"י וא"ו
ה"י. יו"ד ה"י וי"ו ה"י. יו"ד ה"א וא"ו
ה"א, אחריים, אנון י"ו ה"ה יה"ו יהו"ה א'
א"ה אה"י אהיה. א' א"ד אד"נ אדנ"י. פד
אנון פנימיים מלעלא פגון טעמי על אתון,
אנון דכורין. וכד פנימיים אנון לתמא בגין
נקודין תחות אתון, אנון נוקבין. וכלהו

אשתמודעו ברזא דא. פד אהי"ה על יהו"ה
אנון נוקבא.

כתר יתנו לך ה' אלהינו. ובכל אתר כתר
אימא, ותרויהו ארמיזו בשם אדנ"י א'
אהי"ה י' יהו"ה. והכי פד אדנ"י על יהו"ה
איהו נוקבא בת. כגונא דטפה דדכורא פד
אקדים לטפה דנוקבא, איהו בת. וכד נוקבא
אקדימת לדכורא איהו בן. הדא הוא דכתיב
(בראשית ב ד) ביום עשות יהו"ה אלהים ארץ
ושמים.

ובגין דא עשר ספירות מסטרא דאהיה
מתחילים באת א', ואיהו ב' כתר
כחשבן חי"ה ומתפשטין מנה עשר הווין,
ואנון היה היה אהיה כגונא דאתון דאנון
יהו"ה מלך יהו"ה מלך יהו"ה ימלך. הנה
היה ויהיה דנקדה דלהון דהויה דא מסהיד
על עלת כל עלאין, דאיהו היה קדם כל הויה,
ויהיה כתר כל הויה עד אין סוף. ומסטרא
דאדנ"י אתקרי אין דאתרמיז באדנ"י דאסהיד
עלה דאיהו אחרית עד אין סוף ותכלית. ואהי
סהיד על קדמותו דלית קדמון עלה. וסימנין
דאחוריים א"י א"י אהי"ה יהו"ה.

אדנ"י יהוה. אנון עשרה עשרה ארבע ארבע.
ארבע רשיות דשפת דלית זר ביניהו,
ואנון תרין דכר ונוקבא חד (דף קכב ע"ב) לימינא.
ודכר ונוקבא חד לשמאלא. (שמות לג כג) ופני לא
יראו. י"א י"א יהוה אלהינו יהוה אחד, וכל
שמא רחבו ארבע וגבהו עשרה וסלקין ארבע
ארבע לשבעין ותריין, ותלון מעשר. כגונא דא
יו"ד ה"י וי"ו ה"י. ואנון יו"ד עשרין. ה"י
ה"י תלתין. וי"ו עשרין ותריין. סלקין שבעין
ותריין.

כגונא דעשר אתון דאנון י' יהו יהו יהוה

כשאהי"ה על יהו"ה הם נקבה.
כתר יתנו לך ה' אלהינו. ובכל
מקום הכתר היא אם, ושניהם
נרמזו בשם אדנ"י א' אהי"ה י'
יהו"ה. וכף כשאדנ"י על יהו"ה,
הנקבה היא בת. כמו שטפה של
הזכר, כפאשר היא מקדימה את
טפת הנקבה, היא בת, וכשנקבה
מקדימה את הזכר, הוא בן. זהו
שכתוב (בראשית ב) ביום עשות
יהו"ה אלהים ארץ ושמים.

ומשום זה עשר ספירות מהצד
של אהיה מתחילים באות א',
והוא ב' כתר כחשבון חי"ה,
ומתפשטים ממנו עשר הויות,
והם היה היה אהיה, כמו
שהאותיות שהן יהו"ה מלך
יהו"ה מלך יהו"ה ימלך.
שהנקדה שלהם הנה היה ויהיה,
שההויה הוה מעידה על עלת כל
העליונים שהוא היה קדם כל
הויה, ויהיה אחר כל הויה עד
אין סוף. ומהצד של אדנ"י נקרא
אין, שנקמו באדנ"י, שמעיד עליו
שהוא אחרית עד אין סוף
ותכלית. ואהי מעיד על קדמותו,
שאין קדמון עליו, וסימנין
שאחור"י א"י א"י אהי"ה יהו"ה.
אדנ"י יהו"ה. הם עשרה עשרה
ארבע ארבע. ארבע רשיות של
שפת שאין זר ביניהם, והם שנים
- זכר ונקבה אחד לזמין, וזכר
ונקבה אחת לשמאל. ופני לא
יראו. י"א י"א יהוה אלהינו יהוה
אחד, וכל שם רחבו ארבע וגבהו
עשרה, ועולים ארבע ארבע
לשבעים ושמים. ותלויים מעשר,
כמו זה: יו"ד ה"י וי"ו ה"י, והם
יו"ד עשרים. ה"י ה"י שלושים.
וי"ו עשרים ושמים. עולים
לשבעים ושמים.

כמו שעשר האותיות, שהן י' י"ה
יהו יהו"ה, ועולות לשבעים
ושמים. אין שם בין משבעים

במקום הטעמים, וכשיש טעמים שהם כתרים על אותיות, לא צריך לעשות תנועה באות מן תבה, אלא באותה שעליה הכתר.

ועוד, השכינה, אף על גב שכלולה מעשר ספירות, ובה נקראו כלם אחרים, כף כשמתחדות בה הספירות שהן פנימיות, כל הספירות נקראות מצד הפנימיים.

ויש ספירות שהן לפני ולפנים. וכשנכללים בה כל הספירות, נקראות לפני ולפנים. ופנימיים, ופנימיים של פנימיים, ואחרים, כלם הם אחד. ואינם כמו שהאדם שגופו מין אחד ונשמתו מין אחר, אבל למעלה הכל אחד. אלא כל אור וכל דרגה שהיא יותר קרובה לעלת כל העליונים, נקראת לפני ולפנים.

ועוד, השכינה נקראת פרדס של התורה, על שם שהיא כלולה מ'פשוט', 'ראיה', 'דרשה', 'סוד'. שהתורה זהו סימן פרדס. ונקראת עץ החיים מהצד של צדיקים גמורים שאין בהם פסלת. ומצד של כמה אילנות הם, שמהפרי שלהם נודעת השכינה ביניהם כפי מעשיהם.

כמו האגוז שפריו נסתר וחתום, זהו רמז לשכינה שנאמר בה (שיר ד) גן נעול אחתי פלה גל נעול מעין חתום. כמו היין שהוא סתום וחתום, שאין נהנים ממנו הרשעים, ולא התנסף, כף גם השכינה סתומה וחתומה בין הרשעים שלא נהנים ממנה, והאור שלה נאמר בו (שמות ב) ותר אתו כי טוב הוא ותצפנהו. וכף התורה, הסודות שלה סתומים וחתומים, שאין נהנים מהם הרשעים, ומשום זה אכל דבש ושחה יין ואל תלמדהו לגוי.

והכי בכל תבה ותבה. דתנועה דנקודי אנון באתר דטעמי. וכד אית טעמי דאנון פתרין על אתון, לא צריך למעבד תנועה באת מן תבה, אלא בהיא דתגא עלה.

ועוד שכינתא אף על גב דאיהי פלילא מעשר ספירות ובה אתקריאו פלהו אחרים. הכי כד מתחדים בה ספירן דאנון פנימיים, כל ספיראן אתקריאו מסטרא פנימיים.

ואית ספיראן דאנון לפני ולפנים. וכד אתכלילן בה כל ספירן, אתקריאו לפני ולפנים. ופנימיים ופנימיים דפנימיים ואחרים פלהו אנון חד. ולא אנון פגונא דבר נש דגופה מינא חדא, ונשמתה מינא אחרא, אבל לעלא פלא חד. אלא כל נהורא וכל דרגא דאיהי תתיר קריבא לעלת כל עלאין, אתקריאת לפני ולפנים.

ועוד שכינתא אתקריאת פרדס דאורייתא, על שם דאיהי פלילא מ'פשוט' 'ראיה' 'דרשה' 'סוד' דאורייתא דא הוא סימן פרדס. ואתקריאת עץ חיים מסטרא דצדיקים גמורים דלית בהון פסלת. ומסטרא דכמה אילנין אנון, דמאיבא דילהון אשתמודעת שכינתא ביניהון כפום עובדיהון.

כגון אגוז דאיבא דילה סתימא וחתומה, האי איהו רמז לשכינתא דאתמר בה (שיר ד יב) גן נעול אחתי פלה גל נעול מעין חתום. כגון יין דאיהו סתום וחתום, דלא אתהנין מנה רשיעיא, ולא אתנסף, הכי נמי איהי שכינתא סתימא וחתומא בין רשיעיא דלא אתהנין מנה. ואור דילה אתמר ביה (שמות ב ב) ותרא אתו כי טוב הוא ותצפנהו. והכי אורייתא רזין דילה סתימין וחתומין דלא אתהנין מנהון רשיעיא. ורגין דא אכל דבש ושתי חמרא ואל תלמדהו לגוי.

ועם כל דא. (משלי כה טו) דבש מצאת אכל דיך.
 דבמה שהרשית התבונן, ואין לך עסק
 בנסתרות. וכגונא דמחא דאגוז סתים הכי
 איהי שכינתא סתימא. ואיהי אסורא בגלותא
 בין רשיעיא. ובגיניהו אתמר (איכה א יד) נתנני ה'
 בידי לא אוכל קום. דבהון איהי סוגרת
 ומסגרת. ובין צדיקיא לית בה פסלת.

ועם כל דא, דבש מצאת אכל דיך
 (משלי כה). שבמה שהרשית
 התבונן, ואין לך עסק בנסתרות.
 וכמו שמח האגוז סתום, כך היא
 השכינה סתומה, והיא אסורה
 בגלות בין הרשעים. ובגללם
 נאמר (איכה א) נתנני ה' בידי לא
 אוכל קום. שבהם היא סוגרת
 ומסגרת. ובין הצדיקים אין בה
 פסלת.

ובבינוניים מארי תיובתא איהי סמא"ל אסיר
 בפסלת דתמר דאיהו אסיר וסתים
 מלגאו ולית ליה רשו לשלטאה. ועוד מסטרא
 דבינוניים איהי (שה"ש ב ב) פשושנה בין החוחים,
 כגונא דירושלם דאתמר (יחזקאל ה ה) זאת ירושלם
 בתוך הגוים (דף קנב ע"א) שמתייה וסביבותיה
 ארצות. דא היא שכינתא שרשא דאילנא גנו
 גובין, דאנון עשר בתרין תתאין, דאתמר בהון
 (ויקרא טו טו) השכן אתם בתוך טמאתם. ואנון
 ארעין דשפחה דמטרוניתא, דעליהו אתמר
 וסביבותיה ארצות.

ובבינוניים בעלי התשובה היא
 סמא"ל, אסור כפסלת של תמר,
 שהוא אסור וסתום מבפנים ואין
 לו רשות לשלט. ועוד, מצד
 הבינוניים היא פשושנה בין
 החוחים, כמו שירושלים שנאמר
 (יחזקאל ה ה) זאת ירושלם בתוך
 הגוים שמתייה וסביבותיה
 ארצות. זו היא השכינה, השרש
 של העץ בתוך הקוצים, שהם
 עשרת הכתרים התחתונים,
 שנאמר בהם (ויקרא טו) השכן אתם
 בתוך טמאתם. והם ארצות של
 שפחת הגבירה, שעליהם נאמר
 וסביבותיה ארצות.

ורא עוד אלא כל מזונין דחמרי וכלבי, דאנון
 חילין דסמא"ל ונחש דשלטין במשמרות
 דליליא, כמא דאוקמוה מארי מתניתין,
 משמרה ראשונה חמור נוער. שניה כלבים
 צועקים, בלהו הו צוחין לגבי מטרוניתא,
 למיהב לון מזונא לקים בהון (תהלים קג יט)
 ומלכותו בכל משלה. הא שכינתא פלילא
 מעלאין ותתאין איהי מבויעא דאילנא מסטרא
 דאת י'. ואיהי מקור מים חיים מסטרא דכתר,
 מקורא דלית ליה סוף. ואיהי ימא דאורייתא
 מסטרא דאמא עלאה, ובה מתפלגין שבע
 ספירן לשבעה נחלין. הדא הוא דכתיב (ישעיה
 יא טו) והפכו לשבעה נחלים.

ורא עוד, אלא כל המזונות של
 חמורים וכלבים, שהם צבאות
 סמא"ל ונחש ששולטים
 במשמרת הלילה, כמו שבארנו
 בעלי המשנה, משמרה ראשונה
 - חמור נוער, שניה - כלבים
 צועקים. כלם היו צוחים
 לגבירה לתת להם מזון, לקים
 בהם ומלכותו בכל משלה. הרי
 השכינה פלולה מעליונים
 ותחתונים, היא המעצן של האילן
 מצד האות י'. והיא מקור מים
 חיים מצד הכתר, המקור שאין
 לו סוף. והיא ים התורה מהצד
 של האם העליונה, ובה נחלקים
 שבע ספירות לשבעה נחלים. והו
 שכתוב (ישעיה יא) והפכו לשבעה
 נחלים.

ואיהו איבא דאילנא מסטרא דאת י'. ואיהי
 גופא דאילנא מסטרא דאת ו'. ואיהי

והיא פרי העץ מצד האות י'.

ענפין דאילנא מסטרא דאת ה' עלאה. ואיהי שרשא דאילנא מסטרא דאת ה' תתאה דאיהי גן, דבה נטע אילנא מסטרא דאדנ"י. ואיהי אדם דאתמר ביה (בראשית ב' ח) ונטע ה' אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר. איהי אדם מסטרא דשמא מפרש יו"ד ה"א וא"ו ה"א איהי כלילא מפל שמהן עלאין. ובגין דאיהי כלילא מעלאין ותתאין, שריא עלה עלת כל עלאין וביה שלטנותא על כלא. קום אליהו לשבחא לעלת כל עלאין, דאת תהא אקדים לכל נביאין בדרא דמשיחא. דאית למאן דאת עתיד לאתגליא ליה מסטרא דנשמתה בשכל דילה. ואית למאן דאת עתיד לאתגליא ליה בחכמתיה ואית למאן דאת עתיד לאתגליא ליה פנים בפנים מסטרא דגופה.

קום אפתח מלין קמי שכנינתא. מיד פתח ואמר. (דניאל יב ג) והמשפלים יזוהרו. מאן משפלים. אלין דאית בהון שכל למנדע למארי עלמין, דאיהו עילת כל עלאין בשכנינתא, דאתמר בה (תהלים קיח ד) זה השער לה' צדיקים יבאו בו. שער בהפוך אתון עשר כלילא מעשר ספירן. ומסטרא דילהון איהי גבול. פגון נמא דאתמר ביה (ירמיה ה כב) אשר שמתי חול גבול לים וגו'. הכי איהי גבול ותחום לשמא דיהו"ה, דאיהי רשות היחיד דתחומה, איהו שמונה אלפים אמה, אלפים לכל סטרא. ואנון, יאהדונהי.

ורשות איהי ליחיד דאיהו רחבו ארבעה יהוה וגבהו עשרה יוד הא ואו הא איהי גבול לנמא דאורייתא, דאיהי אימא עלאה דגלוי דאשתכחו מן חכמה, דאיהי כ"ח מ"ה שגליה שנמצאו מחכמה, שהיא כ"ח מ"ה, לא עוברים ממנה.

והיא גוף האילן מצד האות ו'. והיא ענפי האילן מצד של האות ה' העליונה. והיא שרש האילן מצד האות ה' התחתונה, שהיא גן, שבו נטע עץ מצד של אדנ"י. והיא אדם שנאמר בו (בראשית ב) ונטע ה' אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר. היא אדם מצד השם המפרש יו"ד ה"א וא"ו ה"א. היא כלולה מפל השמות העליונים. ומשום שהיא כלולה מעליונים ותחתונים, שורה עליה עלת כל העליונים, ובו שלטון על הכל.

קום אליהו לשבח את עלת כל העליונים, שאמה תהיה מקדים לכל נביא בדור המשיח, שיש מי שאמה עתיד להתגלות לו מצד נשמתו בשכל שלו, ויש למי שאמה עתיד להתגלות לו בחכמתו, ויש למי שאמה עתיד להתגלות לו פנים בפנים מצד של גופו.

קום פתח דברים לפני השכינה. מיד פתח ואמר, והמשפלים יזוהרו. מי המשפלים? אלו שיש בהם שכל להכיר את רבון העולמים, שהוא עלת כל העליונים בשכינה, שנאמר בה (תהלים קיח) זה השער לה' צדיקים יבאו בו. שער בהפוך אותיות עשר, כלולה מעשר ספירות, וממצד שלהם היא גבול, כמו הים שנאמר בו (ירמיה ה) אשר שמתי חול גבול לים. כף היא גבול ותחום לשם של יהו"ה, שהיא רשות היחיד, שתחומה הוא שמונה אלפים אמה, אלפים לכל צד. והם יאהדונהי.

ורשות הוא ליחיד, שהוא רחבו ארבעה יהוה, וגבהו עשרה יוד הר ואו הא. הוא גבול לים התורה, שהיא האם העליונה אבל מצד עלת כל העולות שאין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיָחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**